

[Sønderby]

Derfor har det altså nyttet, at vi har behandlet det i udvalget, og de, der sagligt har fulgt med i udvalgsarbejdet og lyttet efter, har også accepteret det. Det gælder også fru Dorte Benndesen og fru Margrete Auken. De har også lyttet til nogle af de hensyn og nogle af de ønsker, der er kommet fra lokalbefolkningen. Ud fra det har vi så valgt at lave et forlig, selv om det har været svært at lave det forlig. Der er stadig væk et lille hængeparti, vi nu skal løse under udvalgsarbejdet. Venstre går ikke ind i et forlig og løber fra det, hr. Dohrmann.

Ud fra de betragtninger må jeg meddele hr. Dohrmann, at vi ikke kan stemme for hr. Dohrmanns ændringsforslag. Sådan er Venstre altså heller ikke. Men så forventer vi også, at andre, der har været med til at lave forliget, i fremtiden kan drøfte det, så vi får den lov til at fungere, som alle mener den skal.

Formanden:

Hr. Dohrmann en kort bemærkning og derefter hr. Jørgen Tved.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg vil godt sige både til hr. Svend Åge Petersen og hr. Sønderby, at forslag af den karakter medvirker man ikke til, hvis man har en holdning. Hvis man virkelig mener de ting, man går og siger, så holder man fingrene væk. Man kan stå her og snakke om lokal indflydelse og medbestemmelse og sige, at det kunne have været meget værre, men når man gennemfører en lovgivning, der er så restriktiv, at landmændene ikke engang må afgøre, om de må sætte et hegn op, hvornår de må udføre deres markarbejde, hvornår de må slå deres græs og høste osv., så kan man faktisk ikke komme længere ud. Og derfor: Hvis man har samvittigheden i orden og man har den holdning, man i øvrigt giver udtryk for, så har man én eneste ting at gøre.

Og så skal jeg blot til allersidst sige til hr. Svend Åge Petersen, at på den tur – det er ellers altid godt at komme ud og se på de forskellige ting, man arbejder med – det ved vi jo udmærket godt, hørte vi om fisk, vi hørte om fugle, vi hørte om, hvor bange man var for, at landmændene ikke skulle rense grøfterne, osv. Al den slags ting var i højsædet. Det eneste, der ikke rigtig blev omtalt, ikke ret alvorligt i hvert fald, var de folk, der bor nede i området. Dem var der ikke ret mange der tænkte på.

Jørgen Tved (FK):

Som vi allerede har hørt, har denne sag været til behandling i meget lang tid, så lang tid, at nogle medlemmer ikke kan huske, hvor de har været og hvornår, og det gør det naturligvis vanskeligt at finde frem til en afgørelse.

Jeg skal skynde mig at sige, at vi ikke har deltaget i behandlingen af denne sag ret længe, dels fordi vi først kom i Folketinget den 8. september 1987, delt fordi vi først fik ret til at komme i udvalgene på et endnu senere tidspunkt.

Når det er sagt, skal jeg gerne vedstå, at når der er tale om fredninger af karakteristiske områder af Danmark, er vi positive. Det var vi også vedrørende det område, som her er på tale, marskområderne nede ved Tønder. Vi er positive.

Vi har forstået, at det efterhånden er blevet en meget stor sammenkogt ret. Den har måske kogt så længe, at der er forsvundet lidt af det meget og det gode. I hvert tilfælde er det blevet betydelig mindre, man nu vil frede, end det, der egentlig var forslagstillernes mening.

Vi har fået oplyst af de medlemmer, vi har nede i den del af verden, at nogle af områderne er såkaldte frijorder, og det vil sige jorder, som er uden landbrugspligt. Det betyder, at de ejes af legater, stiftelser og gamle adelige jomfruer og andre damer, måske udenlandsdanskere. Vi ved ikke, hvad det er for nogle, der egentlig ejer disse jorder, men vi forstår, at de ved fredningen skal have erstatning, fordi de ikke må pløje og ikke må hegne. Det ved jeg ikke om de havde planer om at gøre i forvejen. Jeg skal ikke her afgøre, om denne sag er grebet rigtigt an. Men vi ved, at de store arealer, der nu skal udlægges til græsarealer, på en eller anden måde skal afgræsses, og det skal der som bekendt bruges kvæg til. Med den hast man har, når man skal slå kvæget for panden her i Danmark som følge af vores EF-medlemskab, kunne jeg godt forestille mig, at det måske ville blive en yderligere bekostning for det offentlige. Der er nok mange ting, som kunne trænge til belysning.

Som sagt har vi ikke deltaget i ret meget udvalgsarbejde – der er oven i købet udvalgsarbejde lidt senere på dagen om denne sag – og vi kunne for sådan nogenlunde at holde os til det, vi for nærværende er bekendt med, sige, at vi vil følge forslagstillerne og stemme for de ændringsforslag, forslagstillerne har stillet i denne sag; da vil vi nok være på rette jord.